

רע"פ 3569/20 - ארנאלטאראוס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3569/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: ארנאלטאראוס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי במרכז-לוד בתיק ע"פ 3599-08-19 מיום 4.5.2020 שניתן על ידי כב' השופת העמיתה זהבה בוסתן וכב' השופטים אבי גורמן ועוז ניר נאוי

בשם המבקש: עו"ד אייל שמולביץ

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים ז'בוסתן (שופטת עמיתה), א' גורמן, ע' ניר נאוי) מיום 4.5.2020 בע"פ 3599-08-19 בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ש' שטיין (סג"נ)) בת"פ 50578-04-17.

רקע והליכים קודמים

1. על פי עובדותכתב האישום, המבקש, אזרח הפיליפינים ששוהה בישראל במסגרת חוזה עבודה בשגרירות הפיליפינים, יצר קשר עם אחר או אחרים, שזהותם אינה ידועה, שמטרתו ייבוא סם מסוג מתאמפיטמין לישראל. ביום 27.3.2017 שלח אדם אחר,

שזהותו אינה ידועה, חבילה מהפיליפינים לישראל, המכילה תיקיית קרטון ובה הוסלקו 14 שקיות שקופות, שבכל אחת מהן סם מסוכן מסוג מתאמפיטמין, במשקל כולל של כ-50 גרם נטו. ביום 29.3.2017 הגיעה החבילה לישראל, נתפסה על ידי המכס והועברה למשטרה. בין הימים 6.4.2017-18.4.2017 יצר המבקש קשר עם חברת FedEx (להלן: חברת השילוח) על מנת לברר מה עלה בגורל החבילה. ביום 18.4.2017 נעצר המבקש על ידי המשטרה במשרדי חברת השילוחבתל אביב, לאחר שהציג את שובר החבילה. בשל כך, יוחסו למבקש עבירות יצוא, יבוא, סחר והספקת סמים מסוכנים לפי סעיף 13 וסעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ועבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול הליך הוכחות, בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ונגזר עליו עונש של 22 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר מותנה, קנס בסך 7,500 ש"ח ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין נדחה. בית המשפט המחוזי קבע כי הכרעת הדין מבוססת רובה ככולה על ממצאי מהימנות, אשר אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהם. בית המשפט המחוזי בחן את טענות המבקש וקבע כי לא נפל כל פגם בממצאיו של בית משפט השלום, המצדיק התערבות. כך, דחה בית המשפט המחוזי את טענות המבקש כי שיחות רבות בינו לבין חברת השילוח לא הוקלטו וכי השיחות שהוקלטו אינן יכולות לשמש כראייה לאמיתות תוכן, משום שטענות אלו לא הועלו בבית משפט השלום. כך גם נקבע כי לא נפלה שגגה בקביעת בית משפט השלום כי המבקש הוא שביצע את השיחות לחברת השילוח. בית המשפט המחוזי דחה גם את טענות המבקש ביחס לחוקיות החיפוש שנערך בביתו ולקבילות תוצרי החיפוש באיפד שנמצא בביתו בקבעו כי המבקש נתן את הסכמתו לחיפוש בביתו לאחר שהוסברו לו זכויותיו. בית המשפט המחוזי דחה גם את טענות המבקש ביחס לתצהיר הקונסול הפיליפיני, שלא הוגש כראיה, וקבע כי המבקש לא הצביע על כל ממצא שנקבע על סמך התצהיר ואין לטענותיו כל נפקות מעשית. לבסוף נקבע כי אין כל מקום להתערב בקביעת בית משפט השלום כי התנהלות המבקש בימים שקדמו למעצרו מצביעה על מודעותו לתוכן החבילה וכי גרסתו בלתי מהימנה.

באשר לערעור על גזר הדין, קבע בית המשפט המחוזי כי בקביעת העונש נלקחו בחשבון מכלול השיקולים הרלוונטיים ובהתחשב בכך שהמבקש ניצל את מעמדו כעובד בשגרירות ובכך שלא הביע חרטה, עונשו הולם וראוי ואין עילה להתערב בו.

המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, היא הבקשה שלפניי ייחד עמה הגיש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר.

נימוקי הבקשה

3. המבקש סבור כי יש מקום ליתן לו רשות ערעור בשל חשש לאי צדק ולעיוות דין. לשיטתו, הרשעתו נסמכה על ראיות נסיבתיות בלבד, על אף שגרסתו כי אסף את החבילה במסגרת עבודתו, לא נשללה לחלוטין בראיות, ובכך היא סותרת את ההלכה לפיה הרשעה על בסיס של ראיות נסיבתיות אפשרית רק כאשר יש בהן כדי לשלול כל תרחיש מזכה אחר. עוד טוען המבקש לקיומם

של מחדלים ופגמים בראיות, ובכלל זה: אי ביצוע בדיקת זיהוי קול מקצועית; הסתמכות הערכאה הדיונית על תוכן תצהיר שלא הוגש כראיה; ותפיסת מכשיר אייפד על יסוד צו חיפוש שגוי. לחילופין, סבור המבקש כי היה מקום שלא להחמיר עמו בענישה בהתחשב בהעדר עבר פלילי, סוג הסם והכמות שנתפסה, התועלת הכספית הזניחה למבקש ושיתוף הפעולה מצדו.

דין והכרעה

4. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כירשות ערעורב"גלגולשלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה עקרונית בעלת תחשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינים הפרטיים שלה צדדים, אובמקרים חריגים ביותר, משיקולי צדק או בשל חשש שנגרם למבקש עיוות דין מהותי (רע"פ 1492/19 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (16.04.2020)). הבקשה שלפני אינה עומדת באמות המידה האמורות.

5. חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשה אצטלה עקרונית, הרי שהיא ממוקדת בעניינים הפרטיים ואינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית. טענות המבקשן טענות ערעוריות שהועלו בפני בית משפט המחוזי, אשר נדרש אליהן בהרחבה יתרה ודחה אותן בפסק דין מפורט ומנומק. לפיכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאינו מצדיק, ככלל, היעדרות לבקשת רשות הערעור.

מעבר לנדרש ולגופו של עניין יודגש, כי בית המשפט המחוזי היה שותף למסקנתו של בית משפט השלום כי המשיבה הוכיחה שהמבקש היה מודע לתוכן החבילה, והוא מצידו לא סתר את החזקה כי ידע על קיומו של הסם. כן נקבע כי גרסת המבקש היתה גרסה כבושה ובלתי הגיונית, שלא הוכחה וכי אין בנמצא גרסה אפשרית שונה (פסקה 48 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי). קביעות אלו מבוססות על ממצאי עובדה ומהימנות ואין כל עילה להתערב בהם בגלגול שלישי. לפיכך, אין כל בסיס לטענת המבקש כי פסק הדין חורג מן ההלכה הנוהגת ביחס לראיות נסיבתיות ולקיומו של תרחיש חלופי.

6. כך גם לא מצאתי מקום למתן רשות ערעור בכל הנוגע לעונש שנגזר על המבקש. בנסיבות שפורטו בגזר הדין, עונשו של המבקש הוא עונש הולם וראוי. כידוע, כאשר הבקשה מופנית נגד חומרת העונש, כבעניינינו, תינתן רשות ערעור במקרים חריגים בלבד, בהם ישנה סטייה ניכרת מדיניות הענישה המקובלת או הראוי בהעבירות דומות, אשר מצדיק את הערבות של בית משפט זה (רע"פ 2554/20 עבידן נ' מדינת ישראל (27.4.2020)). עניינו של המבקש אינו עומד באמת מידה זו.

7. בנסיבות אלה לא מצאתי מקום ליתן רשות ערעור, הבקשה נדחת, וממילא, נדחת גם הבקשה לעיכוב ביצוע. כפי שהורה בית המשפט המחוזי בהחלטתו מיום 4.5.2020, המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 7.6.2020 עד השעה 12:00 בימ"ר הדירים.

ניתנה היום, ט"ו בסיון התש"פ (7.6.2020).

